Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

02 Kasım 2018
Sayı: 245

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Hayat pahalılığı işçi sınıfını vuruyor ama tüm kararlar patronlar için alınıyor

Dövizin bir miktar düşmesi, ekonominin düzeldiğinin göstergesi olarak kabul ve ilan edildi. "Fırsatçılar"ı ihbar etmenin, fiyatları denetlemenin yerini, rekabet korunmalı, piyasaya fazla karışılmaz lafları aldı. Yani patronlar, "fiyat ayarlamalarına" müdahale edilmesini engelledi. Şimdi, ücret artışlarını düşük tutma çalışmasına başladılar.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Patronların dışında geri kalan herkes, işçiler, emekliler, köylüler ve diğerleri için satın alma gücü erimeye devam ediyor. Türk-İş'in son hesaplamalarına göre dört kişilik bir ailenin insanca yaşamı için gerekli aylık miktar 6 bin lirayı aştı. Asgari ücretin en az 2 bin lira olması talebi çoktan yetersiz hale geldi.

Erdoğan ve damadı ile diğer bakanları, çoktan her zamanki işlerine döndü: Patronların kasalarını doldurma işlerine. Sağlık bakanı, hastanelerde kullanılacak malzeme kalmadığı halde ihalesini istediği şirket kazansın diye iptal etti; tarım bakanı 100 bin liralık işi doğrudan bir şirkete sipariş etti, bunu eleştirenlere hayret edip "ne var bu kadarcık parada" dedi. Daha tepedekiler ise yerel seçimle uğraşıyor. Aday pazarlıkları, parti çekişmeleri gündemde.

Dövizin düşüşü patronlar için olumlu ama işçiler, emekçiler için hiçbir şeye yaramadı. Yapılan zamların hiçbiri geri alınmadı, sözde indirim kampanyası lafta kaldı, işten çıkarılanlar işlerine geri dönmedi, sayısı 5 bine dayanan konkordato açıklayan şirketler, çalışanlarının ücretlerini ödemedi.

Milyonlara, kağıt üstünde yazılı birkaç laftan başka hiçbir şey verilmedi. Aksine, almaya devam...

Öncelikle ücret zamlarını düşük tutmak için düzenleme yapıldı. Aynı gerekçeyle bugüne kadar, hedeflenen enflasyon ölçü alınıyordu, şimdi gelecek yıl enflasyonu, bu yılın çok üzerinde olacağı için emeklilere geçmiş enflasyona göre zam yapılacak. Enflasyon resmi olarak şimdiden %23'ü aştı; gıda fiyatları ise %30 arttı.

Milyonlarca aile kazandığı her 100 liranın 30 lirasını gıdaya harcıyor. Artık daha fazlasını harcamak zorunda. Kalan 30 lirasına da ev kirasına ve evin bakımına; elektrik, gaz, su faturasına harcıyor, artık daha fazlasını harcamak zorunda. Çünkü bir tek ücretler artmadı.

Memurlara da hiçbir işe yaramayan, geçen yıl imzalanan sözleşmeye göre %4 zam verilecek. Kıdem tazminatının kaldırılması, hastanelere "zorunlu olmadıkça ameliyat yapmayın" emri gibi, sosyal hizmetlerde kısıntıya gidilmesi söz konusu olacak.

Tüm bunlar, yani ekonominin krize girdiği ülkelerde yaşananlar, sözde ekonominin "dengelendiği" bir yerde gerçekleşiyor. Politikacılar, utanmazca aklımızla alay ediyorlar. Emekçileri, bir şey bilmez, anlamaz, masallara inanır zannediyorlar.

Erdoğan'ın ekonomik krizi hem geçici gibi anlatması hem de dış güçlere dayandırması, bilinçli bir siyaset nedeniyle. Böylece, bir yandan geçici olacağına dair bir izlenim yaratıp daha iyi yaşama dönüleceğine dair umut yayıyor. Umut, beklemeyi getirir, hak almak için mücadeleyi değil. Öte yandan dış güçlere karşı milli duruş, işçilerin fedakarlığına gerekçe oluyor. Sanki işçilerle patronların çıkarları birmiş gibi gösteriliyor ama cebindeki parası azalan, işsiz kalan, hakkı kırpılan hep işçiler oluyor. Bunlara kapılmadan, kendi haklarımızı savunmalıyız. (01.11.18)

Emekçinin Gündemi

Kıdem tazminatına yeni saldırı

Katıldığı televizyon programında "İşten çıkarılınca kıdem tazminatı almak caiz midir?" sorusuna, Cübbeli Ahmet Hoca "Caiz değil. Kendi çıksa alamıyor, adam çıkarırsa alıyor. Hakkı olsa kendi çıksa da alması lazım. Demek ki hakkı değil" diye yanıtladı.

Son yayınlanan cumhurbaşkanlığı kararnamesi ile kıdem tazminatının yeniden BES benzeri bir fona dönüştürülmesi için açıklanan bahane aynı. Cübbelinin, 1960'larda yazılan bir kanun maddesini ilahi kural haline getirmesi, cahilliği ile açıklanabilir. Her durumda işçi tazminat almalı sonucuna ulaşmaması ise yeni olmayan işçi düşmanı tutumu nedeniyle. Siyasetçiler de benzer şekilde, işçilerin çoğunun kıdem tazminatı alamadığını söylüyor. Buradan kanunları uygulatıp patronları ödemeye mecbur kılmak gerektiğini değil, Tazminat hakkının yok edilmesi sonucunu çıkarıyorlar. Onlar da işçi düşmanı.

Kıdem tazminatının fona dönüştürülmesi, birçok kez gündeme geldi, birçok taslak hazırlandı ve tartışmaya açıldı, birçok siyasetçi vaat etti. Erdoğan'ın da son cumhurbaşkanlığı seçiminde patronlara vaadiydi. Ancak ne işçiler ne de patronlar, fona dönüşümü istedi, kıdem tazminatı olduğu gibi kaldı. Fonu yeniden gündeme getiren, işçi ve patron sendikaları değil, bizzat Erdoğan.

Kıdem tazminatı, bir tür BES haline getirilmek isteniyor. Bireysel Emeklilik Sistemi (BES), 6 milyonu aşan katılımcısıyla 14. yılını doldurdu. BES'ten emekli olan kişi sayısı 60 bin, emeklilik oranı %4. Her 100 kişiden 4 kişi, SGK'de ise her 100 kişiden 11 kişi.

Kıdem tazminatının kaldırılmasının bir gerekçesi işte budur. SGK'nın emekli yükünü kaldıramayacağı, emekliliğin BES'ten yapılması gerektiği söyleniyor. Çözüm, işçinin emekli olmasını, emekli aylığı almasını zorlaştırmak, bir de aylığı düşürmek.

SGK, 1.026 lira olan en düşük emekli aylığını ödemek için aylık toplam 782 lira prim alıyor; 10 yılda işten çıkan işçi 20 bin lira kıdem tazminatı hak ediyor. BES, asgari ücret kesintisi 53 lira, 10 yılda işten çıkarsa alacağı tazminat, %25'i devlet katkısı olmak üzere 18 bin lira, 56 yaşını doldurduğunda alacağı emekli aylığı 150 lira.

Mevcut yasaya göre kıdem tazminatı, işçinin ödenmeyen, patronun kasasında biriken ücreti durumunda. İşten çıkan veya çıkarılan işçiye, çalıştığı her yıl için 30 günlük giydirilmiş brüt ücreti tutarında kıdem tazminatı ödenmesi zorunlu. Asgari ücret için aylık 169 lira.

1980'den beri sunulan kıdem tazminatı fonu taslakları, işçinin parasına el koyacağı için haklı olarak işçilerin tepkisini çekti ve her seferinde geri adım atıldı.

BES sisteminde devletin onay verdiği 18 şirket var. Hepsinin internet sitesinde mutlu insan resimleri, ilgi çekici açıklamalar ve kolayca katılım imkanları var. Ekonomik krizle birlikte, bankalar kâr rekorları kırsa da, liranın değer kaybıyla birlikte hepsi eridi. Aynı durum borsa için de geçerli. Borsa yükseliyor ama değeri dolar karşısında yarı yarıya azalmış durumda.

Zorunlu BES'teki devlet katkısıyla birlikte biriken para 74 milyarı aştı. İşte kıdem tazminatı, BES gibi mali alanda çalışan patronların kasalarını doldurmayı, diğer patronlara dağıtılacak parayı bulmayı amaçlıyor. Elbette işçilerin cebinden alarak. Böyle bir girişimi işçi sınıfına yutturmak için Cübbelinin "caiz" demesi gibi, "milli mücadele" denirse hiç şaşırtıcı olmayacak.

İşçi sınıfı, bu laflara kanmamalı. Tam aksine milyonlarca işçinin çıkarına olan herkesin çıkarınadır. Bu nedenle, sınıfının çıkarlarını savunmaktan geri adım atmamalı. (30.10.18)

Üçüncü Havalimanı inşaatı bitmeden açıldı

Açılan bölümü ancak bu yılın Aralık ayında tamamlanacak ama AKP hükümeti gösterişe ihtiyaç duyduğu için tören yapıldı.

Sorun, inşaatın sürmesiyle sınırlı değil; bu kadar büyük yapılmasının gereksizliğiyle birlikte onu inşa eden işçilerin kölelik şartları hala sürüyor.

İşçiler 14 Eylül'deki büyük isyandan önce de kötü ve ölümcül çalışma şartlarından, ücretlerinin geç ve eksik ödenmesinden dolayı birçok ikaz eylem yapmıştı.

İnşaatı yapan İGA isimli 5'li ortaklığın altında resmi verilere göre, 500 taşerona bağlı 30-36 binden fazla işçi çalışıyor.

Törende Erdoğan epey reklam yaptı, kasalarını tıka basa dolduran, aldıkları garantiler nedeniyle daha yıllarca da doldurmaya devam edecek olan patronları övdü. Ancak havaalanını inşa eden işçiler hala tahtakurusu ile mücadele ediyor. Daha korkuncu, temizlik için açılan bir rögar çukurunda, kimliği bilinmeyen bir işçinin cesedi bulundu.

Patronların yaptığı tek şey, bu gerçekleri açıklayan sendikacı ve dernek yöneticisi işçileri hapse attırmak oldu. İşte Erdoğan, bu patronlara, tekrar tekrar teşekkür etti.

Ancak işçiler, mücadeleyi bırakmıyor: Açılıştan 7 gün önce, 22 Ekim'de, ücretini alamayan 100 işçi iş bırakma eylemi yaptı. İGA yetkilileri ile görüşen işçilere 27 Ekim Cuma günü ücretlerinin yatırılacağı sözü verilmesine rağmen ücretler yatırılmadı ve bazı işçiler işten ayrılmak zorunda kaldı.

“Dünyanın en büyük havalimanı” reklamlarının arkasındaki gerçekler işte bunlar.

Bazı uzmanlara göre milyonlarca dolar değerindeki Atatürk Havalimanı büyütülebilir ve İstanbul’a orta büyüklükte üçüncü bir havalimanı yapılarak iddia edilen kapasite sağlanırdı. Örneğin büyük bir kent olan Londra’da 5 tane havalimanı var.

İstanbul Havalimanı ile Üçüncü Köprü'nün, İstanbul’un nispeten el değmemiş Kuzey Ormanları'nı kapsayan ve önemli su havzalarını barındıran bölgede, ciddi sorunlara neden olacağı belirtiliyor.

Üstelik ekonomik risk de var: Verilen yolcu garantisi İGA beşlisinin kasasını dolduracak ama para önce yolcudan sonra sayı tutmazsa işçi ve yoksulların cebinden çıkacak. Zaten ekonomik kriz ile boğuşan Türkiye, uzun bir dönem bitmek bilmeyen GAP inşaatlarında olduğu gibi ek bir yük ile karşı karşıya.

İstanbulluların yaşadığı semtlerden çok uzak olan havalimanı bir sürü ulaşım sorunu yaratacak. Bölgeye yeni mahalleler kurulsa bile 15-18 milyon kişi yeni havalimanına çok uzak kalacak.

Akla mantığa aykırı bu yeni havalimanı “çılgın” diye adlandırılıyor ve gerçekten de çılgınca. İstanbul’un zaten yönetilemeyen nüfusu daha da artacak ve kent her anlamda yaşanamayacak hale gelecek. (30.10.18)

Erdoğan'ın gerçek yüzü

Erdoğan, ihtiyaç duyduğu halde MHP ile ters düşmeye göze alarak, işçi düşmanı siyasetinden ödün vermedi.

MHP'nin seçim vaadi olan Emeklilikte Yaşa Takılanlar düzenlemesine karşı çıktığı gibi 3.600 gösterge değişikliğini de yapmadı. Her iki düzenleme de, biri emekliliği öne alacağı, diğeri memurların ücretini arttıracağı için doğrudan emekçilere yarayacaktı.

AKP iktidarı boyunca emeklilik hakkı iki kez değiştirildi; her seferinde ileriye alındı, aylık miktarı düşürüldü. Prim ödeme süresi emeklilik için yeterliyken, yaş zorunluluğu AKP'nin iktidara gelir gelmez yaptığı değişiklikle oldu. Yani Erdoğan, kendi yarattığı sorunu çözmüyor.

Memurların gösterge artışı, seçim döneminde CHP'nin vaadiyken, Erdoğan sahip çıktı, mitinglerde dilinden düşürmedi. Şimdi ise işçi ve memurların cebine giren her lirayı almak istiyor. (01.11.18)

Cumhur İttifakı çatırdamaya başladı AKP ve MHP arasında ipler kopacak mı?

15 Temmuz darbe girişiminden önce MHP, AKP'ye karşı çok sert eleştiri ve muhalefet yürütüyordu. Darbe girişiminden sonra AKP ve Erdoğan'ın durumu kötüleşti ve iktidarı tehlikeye girdi. İşte tam bu ortamda MHP ve Bahçeli, bunu bir fırsat bildi ve ortaya Cumhur İttifakı çıktı.

Akşener'in, yönetimden Bahçeli'yi uzaklaştırıp onun yerine başkanlık koltuğuna oturmasını, MHP kongresini yaptırmayarak AKP engellemişti. Yani Bahçeli, MHP'deki başkanlık koltuğunu AKP'ye borçlu oldu. Ek olarak Kürt sorununda şiddetin yeniden gündeme gelmesi ile özellikle güvenlik bürokrasisinde Cemaatten boşalan yeri doldurmayı fırsat bilen MHP devreye girdi.

Bahçeli, AKP henüz darbe girişiminin sarsıntısını tam olarak atlatamamışken yardıma koştu. Cumhur İttifakı ile fiilen yürürlükte olan keyfi rejimi anayasal statüye kavuşturmak için düzenlenen referandumda AKP'yi destekleyerek "evet" oyunu garantiledi. Cumhur İttifakı, kitlelerin özgürlüğü, ekonomik iyileşmesi için değil, pastayı paylaşmak için oluşturuldu.

MHP, girdiği ittifak ile 24 Haziran seçimlerinde barajı geçemeyecek olsa bile meclise girme garantisiyle seçime katılabildi ve devlet içerisindeki gücünü artırdı. AKP ise başkanlık için gereken oyu en kötü ihtimalle ikinci turda garantileyerek seçime girdi.

AKP ile MHP pastayı paylaşma sürecinde çıkar farklılıkları büyümeye arttığı için ilk balayı dönemindeki "iyi niyetli" ilişkilerde çürüme başladı. Örneğin 24 Haziran seçim çalışmaları sırasında Tokat, Manisa, Mersin, Osmaniye ve İstanbul'un bazı ilçelerindeki gibi birçok yerde, MHP ile AKP seçmenleri arasında kavgalar çıktı. Belli ki taban, bu ittifakı fazla sindiremedi. Üstelik seçimlerin hemen ertesinde MHP Genel Başkan Yardımcısı "Erdoğan'ı kurtardık" diye açıklama yapmaktan çekinmedi.

Özcesi son birkaç haftaya kadar iki tarafın da işine gelen ve kolay bozulmayacak gibi görünen Cumhur İttifakı iyice çatırdamaya başladı. Önce "af", sonra "emeklilikte yaşa takılanlar" ve sonra da "and" tartışmaları, ittifaktaki çatlağı görünür hale getirdi. En sonunda MHP, 31 Mart yerel seçimine ayrı katılacağını açıkladı. Eğer MHP, bu kararından vazgeçmezse AKP İstanbul, Ankara gibi çok önemli belediye başkanlıklarını kaybedebilir!

Bazı çevrelerde AKP'nin yeniden Batıya yaklaşmasının ve derinleşmekte olan ekonomik krizin AKP ile birlikte kendilerine de fatura edilmemesi için MHP'nin mesafe koymaya başladığı söyleniyor.

İlk çatlaklar başladığında bazıları bunun "danışıklı dövüş" olduğunu söyledi. Artık açıkça görüldüğü gibi bu bir danışıklı dövüş değil, gerçekten bir "pastayı" bölüşme kavgası. Bunu bizzat bir MHP milletvekili açıkça söyledi: MHP Ordu Milletvekili Cemal Enginyurt; "MHP mensubu olanları İŞKUR'a bile başlatma. Ülkücü öğretmenden ilkokul müdürü yapma, bürokraside MHP düşmanlığı devam etsin, MHP'nin her teklifine çemkirerek tepki göster. Andımız serbest kaldı diye Danıştay'a diklen. Sonra 'Aman ittifakı bozma' de! Sevsinler böyle ittifakı" dedi.

Her şeye rağmen birçok MHP'liye, yeni oluşturulan kurul ve komisyonlarda bol maaşlı işler verildi. Bu nedenle Bahçeli, ellerindekini korumak için ittifakın tamamen bozulmasına karşı ve siyasi desteğini sürdürüyor.

MHP her şeye rağmen geri adım atıp önümüzdeki yerel seçimlerde AKP ile yeniden ittifak yapar mı yoksa başlayan çatışma daha da şiddetlenir mi?

Bu soruların cevabını önümüzdeki haftalarda ve aylarda yaşayarak göreceğiz. Ancak ayrışmaya neden olan ekonomik durumun iyileşmeyeceği kesin. Ekonomik krizin bedelini de her geçen gün biz emekçiler ve yoksullar ödüyoruz. Partiler ise kendi çevrelerine pay kapma yarışında. Seçimlerden, düzen partilerinden medet ummaya devam edip üretimden gelen gücümüzü kullanmazsak bedel ödemeye devam edeceğiz. (31.10. 18)

Eğitimde umutlar ve gerçekler

Milli Eğitim Bakanı'nın, gösterişli bir törenle açıkladığı değişim programı, iktidar çevresinin heveslerinin ve patronların taleplerinin bir karışımı.

Örneğin; modern, bilimsel, teknik gibi laf yığınının ardından imam hatip liselerinin dünyaya “örnek” olduğu ve yayılması için çaba gösterilmesi gerektiği belirtiliyor. Diğer yandan ise patronların artık daha farklı kalifiye işçiye ihtiyaç duymaları nedeniyle meslek liselerinin dönüştürülmesi hatta fabrikalara bağlanması hedefi konmuş.

Bakan, Eğitim Bilimleri Fakültesi Dekanı iken bu koltuğa getirildi. Eğitimdeki sorunları, eksiklikleri biliyor. Ancak bunun yeterli olmadığı açık. Önemli olan bu bilgisinden hangi sonuçları çıkardığı ve hatta bunların ne kadarını uyguladığı.

Örneğin bakan öğrencileri en çok etkileyen sınavların okullar arasındaki kalite farkı kapatılarak azaltılacağını söyledi. Ancak eğitim bütçesinin çoğu, buna değil, dini eğitime ayrıldı. Bakan, eğitimin kalitesini düşürdüğü gerekçesiyle ücretli, sözleşmeli öğretmenliğin kaldırılması gerektiğini açıklamıştı ancak bunlar süreceği gibi 68 bin sözleşmeli öğretmenin iş güvencesi 6 yıldan 4 yıla indirildi.

Elbette açıklanan hedeflerde, mevcut durumdan daha olumlu görünen yanlar var. Ancak bunlar, uygulama süreçlerinde başka bir hale bürünüyor ya da buharlaşıyor. Çünkü eğitim sisteminde geçerli olan şey, tıpkı bir bakkalda geçerli olanla aynı; kâr etmek.

Bürokratlardan alt düzey idarecilere kadar, eğitim bütçesi, bağlantılı irili ufaklı patronlar, taşeronlar ağının cebine akıyor. Bir de eğitim işkolundaki her türlü özel şirketin kasasına. Okullara laboratuvar yapılmazken, güvenliğe aykırı gösterişli kapılar yapılması; devlet okulları pislik ve bakımsızlıktan dökülürken özel okula giden öğrenciler için para dağıtılması ve daha niceleri, hep bu yüzden.

Bu nedenle sadece doğru kararlar almak yetmez, bunları uygulamak, takip etmek, denetlemek gerekli. Mevcut sistemde, öğretmenleri şikayet etmekten öte bir denetim yok. Eğitim bütçesinin nereye, nasıl harcandığına, o bütçeyi paylaşan patronlar ile en tepeden emri verenler karar veriyor.

Böyle bir ortamda, en doğru eğitim programının hazırlanmasını, üstüne bir de uygulanmasını beklemek doğru olmayacak. (31.10.18)

Suriye'de kâr paylaşımı

Suriye için yapılan dörtlü zirvenin sonucunu, iktidar medyası “Suriye'nin geleceğine, halkı karar verecek” diye duyurdu. Aslında Erdoğan'ın söylediği, “Esad'ın geleceğine Suriye halkı karar verecek” idi. Daha önceki “Halep'te Emevi camiinde namaz kılmak” ya da “zalim Esed” lafları geçmişte kaldı.

Zirvede, Suriye'de siyasi süreç, kalıcı çözüm, mülteciler, insani yardım, savaş sonrası yıkılan şehirlerin imarı gibi konuların görüşüldüğü açıklandı. Elbette yeni zirvelerin yapılması kararı alındı. Örneğin Suriyeli mülteciler konusunda uluslararası bir konferans toplanması gibi.

Bir süredir artan mülteci akını ve ölümleri, Avrupa'da kimi ülkelerde iktidarın, kimi ülkelerde muhalefetin göçmen karşıtı siyasetleri nedeniyle, Avrupa Birliği siyasetlerini belirleyen Almanya ve Fransa iktidarlarını harekete geçmeye zorluyor. Elbette bunda Erdoğan'ın hiç bitmeyen, göçmenler için para talebi ve kapıları açma tehdidi de etkili.

Ancak Putin, Merkel ve Macron’un bu zirvedeki esas derdi, Suriye'de yapılacak inşaat işlerini paylaşmaktı. ABD ve Türkiye, adeta kendilerine birer bölge oluşturdu. Türk ordusunun denetimi altındaki bölgede altyapı ve inşaat işleri tam gaz sürüyor. Erdoğan, altyapının tamamlandığı yerlere 260 bini aşkın Suriyelinin geri döndüğünü açıkladı. Kendilerine bir alan bulamayan Alman ve Fransız patronlar, ABD'den bir pay alamayacaklarını bildikleri için Rusya ve Türkiye'ye yanaştı.

Suriyelileri yaşatmak, Akdeniz'de boğulmalarını önlemek, sağlıklı bir yaşam kurmaları için desteklemek üzere para bulamayan bu iktidarlar, büyük inşaat şirketlerinin para kazanması için her şeyi yapacaklar. Utanmadan tüm bunları Suriyeliler için yaptıklarını söylemeye devam edecekler. (02.11.18)

Uluslararası Gündem

Suudi Arabistan

Prens, cinayetleri ve efendileri

Suudi Arabistan'ın veliaht prensi Muhammed bin Selman kötü bir durumda. Yemen'de on binlerce ölü ve yaralıya neden olan yıkıcı bir müdahaleyi de başlatmış olan Muhammed bin Selman, Amerikalı ve Avrupalı liderler tarafından bir gazetecinin öldürülmesinden sorumlu olmakla suçlanıyor.

Aniden bilinçleniverdiler! Görünüşe göre, silah sanayine hizmet eden temsilcileri, efendilerinden daha vicdanlı değil. Onların rehberi büyük güçlerin ekonomik ve stratejik çıkarlarıdır, başka da bir şeyi temsil etmezler.

Washington Post köşe yazarı, Suudi gazeteci Cemal Kaşıkçı, Muhammed bin Selman'ın İstanbul'daki Suudi konsolosluğuna gönderdiği bir komando tarafından önceden planlanmış bir şekilde, 2 ekim günü öldürüldü. 23 ekim salı günü Erdoğan'ın parlamentoya söyledikleri bunlardı. Açıktır ki, Erdoğan bu olayı ifade özgürlüğüne duyduğu sevgi nedeniyle açıklığa kavuşturmuş değil. Nitekim kendisi, "Türkiye'de biz, gazetecileri cezaevine atabiliriz" diyerek itirafta bulunmuş ve eklemişti: "Suudilerin yaptığı gibi katletmeyiz." Bu olaylar, kısmen Ortadoğu'daki farklı güçlerin çekişmesinden, kısmen Amerikan emperyalizminden kaynaklanıyor.

ABD önce, Suriye ve Irak'ta IŞİD'e karşı verilen savaşta İran'ın kilit bir rol oynamasına izin verdi, sonra da diplomatik manevra yaptı ve İran'ın çatışmalar sayesinde güç kazanmasını engellemek istedi. Gerçekte hiçbir zaman terk etmemiş olduğu Suudi Arabistan'a geri döndü. Seçilmesinden kısa bir süre sonra Trump İran'la olan nükleer anlaşmayı kaldırdı, yeni ve çok sert ticari kısıtlamalar getirdi.

ABD tehditkar gücünü kullandı ve İran'ın temel ihtiyaçlarını ithal etmesini engelledi, böylece işçi sınıfının hayat standardını da aşağı çekti. Ancak bu önlemler, İran'ın bölgesel müttefiklerini, mesela artık İran petrol ve gazından mahrum kalacağından korkan Türkiye'yi de hedef alıyor.

İran'la ekonomik ilişkisi bulunan diğer Avrupalı emperyalist güçleri de hedefine alıyor çünkü bu devletler, ilişkilerini resmiyette sonlandırmak zorunda kalıyor. Bu sadece başlangıç, zira 4 Kasım 2018'de ekonomik yaptırımların ikinci dalgası başlayacak, bunlardan biri doğal gaz ve petrol ihracatını durdurmak olacak.

Savaşlar ve bombalamalarla geçen yılların ardından, yeniden inşaat alanları, bölge liderlerinin müzakerelerinde kilit rolde. Birkaç gün önce Trump, Alman grubu Siemens'e 15 milyar dolar değerinde gaz türbini siparişi vermek üzere olan Irak hükümetini, siparişi ABD'nin dev şirketi General Electric'e vermeye zorladı. Kuvvetli bir söylemi vardı; eğer Irak hükümeti boyun eğerse, ABD de İran'dan Irak'a akan doğal gaz borusunun açık bırakılmasına onay verebilirdi.

O zamana kadar, ABD bütün girişimleri ile beraber Bin Selman'ı desteklemişti: Suudi Arabistan'da otoritesini pekiştirmek için yaptığı darbeyi, Yemen'deki savaş girişimleri, rakibi ve komşusu olan Katar'a yönelik ambargoyu. Çünkü İran ile, iki ülkenin karasuları arasında kalan devasa bir açık deniz doğal gaz havzasını paylaşan Katar'ın, bu ülkeyle ortak bir çıkarı var.

Bu defa, fazlasıyla görünür bir şekilde bir gazeteciye, üstelik de bir Amerikan gazetesinin yazarına suikast düzenleyen Suudi veliaht açıktan açığa savunulamaz hale geldi ve Amerikalı koruyucuları onu -en azından kısmen- terk etmek zorunda kaldı.

Birleşik Devletler Senatosu Dış İlişkiler Komitesi başkanı diyor ki, "*Suudi Arabistan bir ülkedir, MBS bir kişidir. İkisini ayrı tutmaya hazırım.*" Bu ifade, bölgede büyük bir problem kaynağı olan Muhammed bin Selman stratejisini de sorgulamıyor, Suudi Arabistan'a yapılan ve Avrupa ve Amerika silah endüstrisine ciddi karlar getiren silah satışlarını da. LO (24.10.2018)

ABD

Monsanto dünyayı zehirliyor

Diwayne "Lee" Johnson Kalifornya'da okulların park ve spor alanlarında, "Roundup" isimli ot öldürücüleri kullandı. 2014 yılında kanser teşhisi kondu. Ona Roundup'ın "içilebilecek kadar güvenilir" olduğu söylenmişti. O da bu ürünü kullanmaya devam etti.

Ancak 2015'te Dünya Sağlık Örgütü'nün (WHO) yayınladığı bir raporda, Roundup'un ana bileşeni olan glifosat maddesinin muhtemelen kansere neden olacağı belirtilmişti. 10 Ağustos 2018'de Kalifornya mahkemesi, zararlı olduğunu bilerek satışını yaptığı için Monsanto'yu haksız buldu ve Johnson'a 248 milyon dolar tazminat ödemesine hükmetti.

Bu durum, Monsanto'nun ortaya çıkan iç yazışmaları sayesinde öğrenildi. Bu yazışmalarda açıkça görülüyor ki Monsanto, 1980'lerden beri Roundoup'un güvenilirliğine ilişkin ciddi şüphe duyuyordu. 1990'ların sonlarına doğru, şirketin kendisinin yaptırdığı bir çalışma bu maddeyi içeren ürünlerin DNA mutasyonuna sebep olabileceği yönündeydi, yani kansere yol açabilirdi.

Bu sonuçların çıktığı raporlar, adeta toprağın altına gömüldü. Onların yerine Monsanto, ürünlerini denetleyen ve kullanımını düzenleyenleri yanıltmak üzere hayali makaleler yazdırmaya başladı. Hayali araştırmalar yaptırdı. Doğru sonuçları paylaşan bilim insanlarının güvenilirliğini zedeleyecek saldırılar yaptı. Tek bir amaca hizmet ediyordu; o da ürünün güvenilirliğini korumak.

4 bin kişi daha Monsanto'ya dava açıyor. Bunlar yalnızca buz dağının görünen kısmı. Bu zararlı ürünler, neredeyse tüm insanları etkiliyor. Bugün glisofat, en yaygın kullanılan ot öldürücü olarak hala raflarda ve satılıyor. 1974'te ilk tanıtıldığından bu yana 9.4 milyon tonu bahçelerimizde, mısır tarlalarımızda kullanıldı.

Monsanto, tuttuğu avukat ordusuyla, kararı temyiz etmeye hazırlanıyor. Üstelik glisofatın zararlı olduğu yönündeki tüm ibarelerin önünü kapatmak için her şeyi yapacak. Spark (27.10.18)

PT hükümetinin bilançosu

Brezilya İşçi Partisi (PT) 1980 yılında askeri diktatörlüğe karşı kuruldu. Bir metal işçisi ve çetin mücadeleler, önemli grevler yönetmiş olan Lula tarafından uzun yıllar boyunca yönetildi. Emekçiler ve daha da geniş yoksul kitleler, çocukluğunda açlık çekmiş olan ve 14 yaşında çalışmaya başlamak zorunda kalan Lula'ya güveniyorlardı.

2003 ile 2016 yılları arasında iktidar olan PT, tarım ürünlerinin fiyatlarının yüksekliğinden ve ihraç edilen ham maddelerden dolayı artan gelir sayesinde oluşan olumlu ortamdan yararlandı. Böylece PT, kendisini iktidara taşıyan kitlelere bazı iyileştirmeler sağlayabildi… Milyonlarca yoksulun kötü şartlarına az da olsa biraz iyileştirme yapabildi. Ancak ekonominin gerçek sahipleri olan büyük toprak sahiplerine ve kapitalistlere hiç dokunmadı ve onlar güzel bir şekilde servetlerine servet katmaya devam etti. Lula bugün, yolsuzluk nedeniyle başkanlık seçimine katılamayıp cezaevinde yatmasına rağmen, o dönemdeki iyileştirmelerden dolayı, kitlelerin bir kesimi arasında hala çok benimseniyor.

Aslında 2011'e kadar Başkan olan Lula ve sonra yerine geçen Rousseff, 12 yıl boyunca imtiyazlıların düzen partileri ile birlikte iktidarda kaldı. PT, iktidarda bulunduğu dönemde, tıpkı diğer düzen partileri gibi, Brezilya siyasetinde yaygın olan yolsuzluğa bulaştı.

PT seçmenleri, 4 yıl önce Brezilya'nın ekonomik krizden hızla etkilenmeye başlamasıyla PT'nin icraatlarından dolayı tepki göstermeye başladı. İşsizlik hızla büyüdü ve yoksulluk yayıldı. Reformist bir parti olan PT, krizin bedelini mülk sahiplerine ödetmek için gerekli önlemleri almadı ve sonuçta bedeli kitleler ödedi.

Son seçimlerin ilk turunda PT adayı Haddad, 2014'te Rousseff'in aldığına kıyasla, 14 milyon oy kaybetti. Rousseff de 2010'a göre 4 milyondan fazla oy kaybetmişti. PT, bir zamanlar kitlelerin ona karşı beslediği güveni, Brezilya kapitalizmine sadık hizmetleriyle sıfırladı. LO (24.10.18)

Brezilya

Aşırı sağın hazırlıkları

Bolsonaro, Brezilya Başkanı seçildi. Aşırı sağcı politikacı, ülkeyi 21 yıl boyunca kana bulayan askeri diktatörlük hayranı, polise olağanüstü yetkiler verip "kızıl haşeratı" temizlemek istediğini söyledi. "Haşerat" haklarını arayan emekçiler, topraksız köylüler sendikacılar, sol örgüt militanları.

Kendine İşçi Partisi (PT) diyen ama 13 yıl boyunca iktidarda, mülk sahiplerine hizmet eden parti, siyasetin bedelini ödüyor. PT, emekçileri ve yoksulları hayal kırıklığına uğrattı; krizin etkisiyle bir kısmını, en büyük düşmanları olan Bolsonaro'nun kucağına attı.

Bolsonaro şimdi, öncekilerden daha feci şekilde kitlelere saldıracak; ancak bunu seçmenlerin onayıyla yapacak.

Brezilya'da ve tüm dünyada gericiliğin güçlenmesi, kapitalist düzenin krizinin ürünü.

Emekçilerin, bu tehditlere karşı çıkarlarını, kapitalistlerin hizmetindeki hem sahte dostlarına hem de gerçek düşmanlarına karşı savunabilmek ve koruyabilmek için çok acil devrimci işçi partilerine ihtiyaçları var. LO (29.10.18)

Bolsonaro'nun elde ettiği sonuç, ülkenin yaşadığı krizi ve 1985'te son bulan askeri diktatörlük rejiminden bu yana iktidara gelen partilerin çöküşünü yansıtıyor.

Bolsonaro, geleneksel siyasi partilerin yıpranmasının bir ürünü. 30 yıldır milletvekili idi. 7 defa küçük partilerden seçildi. Uzun süre tüm hükümetleri destekleyen, sıradan, renksiz bir kişi idi. Çok eskiden, kısa bir süre orduda, subay olarak görev yaptı. Darbede 9 yaşında olmasına rağmen hep askeri diktatörlük hayranıydı. Sadece 2 yıl önce siyasi çevrelerde PT karşıtı ve diktatörlük taraftarı söylemler ile tanındı, birkaç ay önce ise kadın düşmanı konuşmalarıyla ünlendi.

Bolsonaro, hızlı yükselişini, hiçbir yolsuzluk soruşturmasıyla ilgisinin olmamasına, daha önemlisi gerici ve yolsuzluğa bulaşmış Evangelist Kilise ile güvenlik sorunlarına karşı yaptığı radikal söylemlere borçlu.

İddia edilenin aksine Bolsonaro, yolsuzluğu engellemeyecek, çünkü yolsuzluğa bulaşmış patronlara karşı hiçbir önlem almak istemiyor, birden bire ona destek veren milletvekilleri de temiz değil. Şüphesiz ona oy veren seçmenlerin bir kısmı, sistem dışından gelen yeni bir kişiye güvenip yolsuzluktan, yıpranmış geleneksel partilerden, ekonomik krizden, işsizlikten ve suçlardan koruyacağına inanmak istiyor. Ancak bunların hiçbirini yapmayacak.

Aşırı sağcı yeni başkanın emekçilere karşı programı çok somut ve hemen uygulanmaya hazır: Emeklilik hakkına saldırı ve patronlara verilen yetkiler var. Ülkeyi etkileyen krizin bedelini işçi sınıfına ödetmek istiyor. Yani yatırımların ve ihracatın azalması, işsizlik ile kamu kasalarının boşalması, sağlık ve eğitim hizmetlerinin iflas etmesinin bedelini işçi sınıfına ödetecek.

Bu program zaten tüm partilerin programıydı. Bolsonaro, tüm şiddetiyle, kaba güçle yapmaya kararlı görünüyor. Brezilyalı emekçiler ve yoksullar, saldırılara karşı gelmek için şimdiden hazırlık yapmalı. LO (12.10.18)

Eylül 2008
"İpotekli ev kredisi" krizinden genel krize

15 Eylül 2008'de, New York'ta ticaret bankası Lehman Brothers, mali sistemi felce uğratarak ve dünya yöneticileri arasında paniğe neden olarak iflas etti.

Amerikan emlak, yani gayrimenkul sisteminde bir yıl önce başlamış olan kriz, genel krizin belirgin bir biçimde daha da kötüleşmesini tetikledi. Dünya ekonomisi hala krizden çıkamadı ve bu krizin çok sayıda politik yansıması söz konusu.

15 Eylül'de Hazine Devlet Bakanı Henry Paulson ABD Başkanı George W. Bush'tan "*olağanüstü yetkiler*" isteyerek, "*durum bir savaş durumunun eşdeğeri*" açıklamasını yaptı. Dünya çapında milyonlarca emekçi için, krizin sonuçları, bir savaşın sonuçları gibi olacaktı. ABD'de milyonlarca aile sokağa atıldı.

Dünyanın her yerinde, on milyonlarca iş olanağı ortadan kalkacak ve iş yerleri kapanacaktı. İzlanda veya Yunanistan gibi ülkeler harabeye dönecekti. Bütün ülkelerde kemer sıkma politikaları uygulamaya konulacak, ülke nüfusları için yararlı kamu hizmetlerinde bütçe kısıtlamaları, kesintiler katlanarak artacaktı.

Emlak (gayrimenkul) krizi

Kriz, ABD emlak spekülatif kredi balonunun patlamasıyla tetiklendi. Emlak şirketleri, Federal Rezerv Bankası (ABD Merkez Bankası) tarafından belirlenen düşük kredi faiz oranlarından yararlanarak, krediyle çok büyük sayıda konut satmıştı. Emlak büroları, "subprime" denilen kredileri kullanarak, değişken faiz oranları ve satılan evin ipotek edilmesi garantisiyle, alım güçleri giderek daha da azalan aileleri borçlandırdılar.

Aileler, emlak fiyatları yükseldiği sürece, teorik olarak ödeyemeyecek duruma geldiklerinde kredilerinden kurtulmak için evlerini yeniden satabileceklerdi. Ailelerin alım güçlerine göre çok fazla ev inşa edildiğinden, 2007 yılının başında bir krizi tetikleyerek fiyatlar düşmeye başladı.

Senetlerini ödeyemeyen milyonlarca aile, bir yandan evlerinden oldu diğer yandan hala borçluydular. Çünkü artık evlerinin hiçbir değeri yoktu. Ekonominin finansallaşması nedeniyle sadece emlakçılıkta, dramatik ama sektörel olması gereken bu kriz, genel bir banka krizine dönüştü.

Mali sektörün asalaklaşması

Dünya ekonomisi, savaş sonrasındaki yeniden yapılanmanın etkisiyle yıllarca süren bir büyümeden sonra, 1970'li yılların ortalarından itibaren yeni kritik bir evreye girmişti. Kapitalistler, üretime yaptıkları yatırımları azaltmışlardı, çünkü onlara göre bu yatırımlar, yeterince kâr sağlamıyordu.

Sermaye gittikçe daha fazla mali sektöre yöneldi. Öyle ki bu sektör de yönelecek alan bulmakta gittikçe güçlük çekiyordu. Dönemlere göre, yoksul ülkelere borç para vermeye, döviz veya emlak, start up (bilgi işlem alanında, yeni teknolojilerle hızlı gelişen işletmeler) ya da bilişim şirketlerinin hisse sentlerini alıp satmaya çalışıyorlardı.

Bu borsa işlemleri devrevi olarak çöküşlere neden oluyordu. Her defasında işten çıkarılan işçiler oluyor, ülke para birimi çöküyordu (para değer kaybediyor ve alım gücü azalıyordu). Bu ekonomik çöküşler, Arjantin'de 1982 yılında, Rusya'da 1998 yılında yaşam düzeyinde ani ve acımasız bir gerilemeye neden oldu.

Vurguncular (yeni kibar adıyla spekülatörler) bu krizlerden zarar görmeden çıktı. Devletler ve merkez bankaları, her krizde, en büyük firmaların iflas etmesini önlemek için sisteme para enjekte ederek, faiz oranlarını düşürürken, aynı zamanda spekülasyona yeni alanlar açarak ekonomiye müdahalede bulunuyorlardı.

2008 krizinin arifesinde, sanayi ve ticaret küresel ekonomik işlemlerin %2'sine denk gelirken, mali işlemler % 98'ine denk geliyordu.

Genelleşen kriz bütün bankalara yayıldı

Spekülatörler zamanla, giderek daha da karmaşık bir "mali mühendislik" ortaya koydu. Piyasaya sürülecek yeni bir borç senedi yaratmak için farklı kökenli alacakları karıştırmayı içeren "titrisation'u" yani menkul kıymetleştirmeyi, güvenlileştirmeyi icat ettiler. Böylece dünyadaki bütün bankalar, kaynağı bilinmeyen ve değeri şüpheli böylesi senetlerle doldu. Böylece, Amerikan emlak sektörüyle ilgili senetlerin piyasaya sürümü, 2007 yılının yaz aylarından itibaren bankaların bilançoları üzerinde sonuçlar doğurdu.

İpotek kredisi içeren mali ürünlere sahip olan bütün mali kuruluşlar, milyarlarca dolar kaybetti. Bankalar, bilançolarını yayınlayarak kayıplarını, zararlarını açıkladı. İngiliz bankası Northern Rock, 2007'nin sonbaharında, yatırdıkları paraları geri çekmek isteyen mevduat sahiplerinin saldırısına uğradı. Bu bankanın iflası, bir uyarıydı.

ABD'de, 2008'in Eylül ayında yeni bir iflas dalgası meydana geldi. Lehman Brothers Bankası, bu dalgaya kapılıp iflas eden bankalardan biri oldu. Ellerinde birçok şüpheli güvensiz borç senedi bulunduran, birbirlerinden kuşkulanan bankalar, kaçınılmaz olarak birbirleriyle yapmaları gereken birçok günlük işlemi gerçekleştirmeyi reddediyorlardı.

Böylece bütün bankacılık sistemi felç oldu. Krizin sonuçlarından etkilenmeden, kaygıya kapılmadan, kaçmaya çalışan büyük hisse senedi sahipleri, yatırım fonları sermayelerini ansızın hoyratça çekerek, şirketlerin hisse senetlerinin değerlerinin düşmesine yol açıtı.

2008'in Eylül ayının sonunda *Le Monde* gazetesi şu başlığı attı: "*250 milyar dolarlık borsa değeri buharlaştı*."

Bu yok olan sermaye, fabrikaların kapanmasına, işten çıkarma planlarının yapılıp uygulanmasına, daha sonra da borsadaki döviz kurlarının yükselmesi için gerekli rekabetin ortadan kalkmasına yol açtı.

Devletler, bankaların ve kapitalistlerin yardımına koştu

Goldman Sachs Bankası'nın eski yöneticisi Henry Paulson, Lehman Brothers'ın iflasını önlemek üzere müdahale etmeyi reddetmişti. Bu iflasın tetiklediği, bütün bir banka sisteminin krize girip boğulması karşısında, aceleyle diğer bankalara kamu paralarından milyarlarca dolar enjekte edilmesine karar verdi.

Sarkozy'de dahil olmak üzere Paulson'dan Merkel'e kadar, devletin ekonomiye müdahale etmemesi gerektiğini iddia eden dünyanın en "liberal" yöneticileri, bankacılara sınırsız kredi açtılar. Merkez bankaları onların kokuşmuş, güvencesiz borç senetlerini satın aldılar.

Bunu izleyen aylarda, ABD'de Obama, Fransa'da Sarkozy gibi bütün hükümetler, ekonomiyi canlandırıp yeniden ayakları üzerine oturtmak bahanesiyle, kapitalistlerine yaptıkları yardım ve sübvansiyonları katlayarak arttırdı.

Bu politika, devletlerin borçlarında artışa, patlamaya neden oldu. Bugün hükümetler hala, bu borcun geri ödenmesi adına, halka karşı saldırılarını, kemer sıkma planlarını katlayarak arttırıyor. Bankaları kurtarmak için yapılan borç, bankaların yeniden finanse etmek için verdikleri borç, hâlâ bankalara para kazandırıyor.

Aradan 10 yıl geçti ve bugün New York Borsası 2008'deki düzeyini aştı. Tarihinin en uzun yükselişine sahip. Dünyada, genellikle toplum için yararlı olanları üretmeye katkıda bulunmadan dolaşan sermaye kitlesi, daha da arttı. Bu sermaye, şirketlerin iç içe geçmesiyle, devralmalarla, dev şirketler oluşturulmasına veya yeniden hisse senetleri alınmasına hizmet ediyor. Bütün bu sermaye, spekülatif alanlara yönelerek, toplumu bir öncekinden daha da kötü yeni bir çöküşle tehdit ediyorlar. LO (12.09.18)

Tarihten... Tarihten... Tarihten...

Cumhuriyet'in 95 yıllık bilançosu

Birinci Dünya Savaşı'nın sonunda Türkiye, başta İngiliz ve Fransız emperyalizmi olmak üzere emperyalist güçler tarafından işgal edilip parçalanmıştı. Kitlelerin katıldığı ve bedelini ödediği ama Mustafa Kemal ile İsmet İnönü'nün önderliğinde verilen Kurtuluş Savaşı sonucunda, Lozan'da emperyalist güçlerle yapılan Lozan Anlaşması ile Türkiye Cumhuriyeti kabul edildi.

Bu anlaşma öncesinde yapılan İzmir İktisat Kongresinde, Osmanlı İmparatorluğu'nun borçları kabul edildi (borçlar, Batının talanının sonucuydu) ve kurulacak iktidarın, emekçi iktidarı değil kapitalist sömürü düzeni olacağı garantisi verildi. İşte buna dayanarak Lozan'da İngiltere emperyalizminin temsilcisi Lord Cruzon, Türkiye'yi temsil eden İsmet İnönü'ye: "Sizin bağımsızlığınızı kabul etmek zorunda kaldık ama sonunda gelip yine kapımızı çalacaksınız" demişti. Buna neye dayanarak cesaret gösterdi? Çok basit; dünyaya emperyalist güçlerin (1917'den sonra Sovyetler Birliği hariç) hakim olduğu bir ekonomik düzende Osmanlının devasa borçlarını kabul etmek (Türkiye 1940'lara kadar ödedi) ve İngiltere ve Fransa gibi emperyalist güçlerin uyguladığı fiili ambargoya rağmen, Türkiye'yi büyük sanayileşmiş ülkeler seviyesine çıkarma olasılığı sıfıra yakındı.

Rusya'da Çarlık döneminde, tıpkı Osmanlı'da olduğu gibi talanla, devasa miktarda dış borç birikmişti. 1917'de işçi sınıfı devriminden sonra kurulan Sovyetler Birliği borcu kabul etmedi ve ödemedi. Türkiye borcu kabul etti çünkü bağımsızlık mücadelesinde Sovyetler Birliği'nin desteğini almış olmasına rağmen kurulan düzen emekçi düzeni değil kapitalist sömürü düzeni idi.

Türkiye'de kurulan Cumhuriyet, Osmanlı istibdat rejimine kıyasla birçok yönden daha ileriydi. Ancak burjuva devrimleri yoluyla İngiltere ve Fransa gibi ülkelerde oluşturulan burjuva demokrasilerinin çok çok gerisindeydi. Çünkü iktidara gelen Türk burjuvazisinin köklü bir sanayisi olmadığı gibi, temel olarak 19'unucu yüzyıl seviyesindeki tarım yoluyla elde edilen ulusal gelir, çok sınırlıydı. Üstelik, gelirin bir kısmını borç olarak emperyalist ülkelere veriyordu. İşte böyle bir ekonomik temelde, ilkel birikim yapıp köklü bir sanayi kurmak kesinlikle mümkün değildi. Üstelik ileri teknoloji, emperyalistlerin tekelindeydi.

Emperyalist ülkelerin yeni kurulan Türkiye Cumhuriyeti'nin kalkınıp rekabet etmesini istemediği gibi böyle bir olayın emperyalizmin talanı altındaki diğer üçüncü dünya ülkelerine örnek teşkil edeceğini çok iyi bildiklerinden, Türkiye'nin kalkınmasını kesinlikle istemiyorlardı. Bu nedenle Türkiye'nin sanayileşip kalkınmasını engellemek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. 1923'ten sonra, 1945'e kadar, Türkiye'de kurulan modern sanayi işletmelerinin neredeyse tümü, Sovyetler Birliği'nin desteği ile yapıldı.

1923'te Türk burjuvazisinin kurduğu rejim, emekçilere ve başta yoksul köylüler olmak üzere yoksullara karşı koyu bir kapitalist diktatörlüktü. Anadolu'da, başkent Ankara civarında, ilkokul öğretmenliği yapmış olan Mahmut Makal'ın "Bizim Köy" isimli kitabı, köylünün hiç de milletin "efendisi" olmadığını çok canlı anlatıyor. Aynı şekilde Hikmet Akgül'un hazırladığı "Şoför İdris" kitabı, işçi sınıfına karşı nasıl koyu bir baskı rejimi uyguladığını çok somut şekilde anlatıyor.

Türk burjuvazisinin desteklediği, büyüttüğü, gerici dinci çevreler, şimdi cesaret bulup açıkça geriye dönmeye, yani Abdülhamit'in baskı dönemine geri gitmeye özeniyor. Ancak işçi sınıfının, bu nedenle Cumhuriyet'in kapitalist sömürü düzenini kabul etmesi söz konusu olamaz.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.